

začenja nekako vsaksebi od pravkar omenjenih sestrá razmikati svojo čašico, čeprav so ji korenike že stare, segajoče nazaj vse tja do raznih karitativnih institucij krščanstva v srednjem veku.

In vendar je tudi mladinsko skrbstvo pedagoški poganjek, ki je popolnoma enakopraven učenju, vzgajanju značaja pa ustvarjanju svetovnega in življenskega naziranja. Saj pač tvori mladinsko skrbstvo v nekem oziru naravnost podlago ostalim trem oblikam vzgojnega prizadevanja: deloma kot pozitivno usmerjena mladinska blaginja (Jugendwohlfahrt) in deloma kot negativno usmerjena mladinska zaščita (Jugendschutz). Kdo neki bi dvomil o tem, da nam bo vendar šele tedaj mogoče otroka, ki se je rodil, učiti, mu vzgajati značaj ter ga voditi pri ustvarjanju svetovnega in življenskega naziranja, ako smo resno uvaževali, da je primum — vivere, ter poskrbeli, da novorojenček ostane živ in zdrav, da se bo po telesu in duhu lahko vsaj normalno razvijal, da ga obvarujemo različnih izkušnjav in škodljivih vplivov itd. In tako je torej razvidno, da ima mladinsko skrbstvo v vzgoji nad vse važno vlogo.

Zato je pač vesel kulturni pojav, da smo Slovenci nedavno dobili glede mladinskega skrbstva lepo zarisane smotre in pota z Goršičevo knjigo «Socialna zaščita dece in mladine».² (126 str.)

V bogati vsebini, ki jo prinaša knjiga, stopa na dan dvoje plasti — ženska in moška. Prva je v tem, da podaja avtor izredno veliko nazornega gradiva, ki je črpano iz poročila, kakor ga je predložila uradnica državne oblasti zaščite gospa Cirila Pleško-Štebijeve, ki je, to se čuti iz knjige, z odprtimi očmi in odprto dušo potovala po Nemčiji in celo po daljni Norveški, proučujoč naprave za mladinsko skrbstvo. Druga pa je v tem, da dr. Goršič podatke o modernem prizadevanju tujine na polju mladinskega skrbstva neprestano in v prijetni obliki dopolnjuje z zanimivimi podatki iz naše jugoslovanske preteklosti, sedanjosti in ob osnutkih raznovrstnih dotičnih zakonov tudi iz naše bodočnosti. S to knjigo je na odličen način izpolnjena vazel, ki je do sedaj mučno zevala na poprišču našega vzgojeslovja.

K. Ozvald.

Zdenka Marković: Kuća u snijegu. Zagreb, 1922.

Pičlih pet pol obsegajoča knjižica z devetintridesetimi miselnimi utrinki! Ti drobci, pisani v elegantnem, čuvstvenem slogu, so obupni ali zanosni vzkliki pesniškega občutja, vsi skoraj same prav lepe pesmi v prozi.

Knjižica ima dva dela, «Gavranovi» in «Zvijezde», dvoje temeljnih občutij: obup nad življenjem, kakor ga umetnica gleda, in jasno upanje, ko se ji duša kakor zasnežena hiša iz otožne krajine zanosno dviga v višave.

Ampak kaj je vreme, misao, domovina itd., če to pišem z veliko začetnico. nisem še dognal; da pa je «noćobdija» prístna srbskohrvatska beseda klasične «jugoslovanske» tvorbe, ne smem dvomiti več, saj jo pišejo uradi in literati!

Ivan Zorec.

Sima Pandurović: Posmrtné počasti. Izdanje Durdevića, Beograd-Sarajevo,

Svoji drugi izdaji te pred kakimi desetimi leti izišle zbirke je napisal Pandurović predgovor, kjer je izkušal opravičiti svoje pesmi, in po pravici, saj so nekak anahronizem za današnjo dobo. Sodobni literaturi očita neiskrenost, besedoumstvo, teoretičnost, programe in manifeste. V marsičem ima prav, saj se vprav dandanes izkušajo nekatere «struje» uveljaviti za vsako ceno in z vsako silo, toda treba je pomisliti, da take vrste židovsko ponujajoče se

² Založila Tiskovna zadruga v Ljubljani. 1921.